

РЕШЕНИЕ

№ 1469

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 15.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11854** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на Д. А. Д. от [населено място], срещу Уведомително писмо с изх. №02-220-6500/2525 от 06.02.2023г. на заместник – изпълнителния директор на ДФ “Земеделие“.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като в същия не са изложени фактически и правни съображения. Оспорения акт, според жалбоподателя, е и материално незаконосъобразен. В това отношение посочва, че от писмо от 16.05.2022г. на БАБХ се установявало, че земеделският производител е подал в 6 – месечния срок по §7 от ЗР на ЗИД на Закона за ветеринарномедицинската дейност (Обн. - ДВ, бр. 71 от 2020 г.) заявление за регистрация на животновъдния обект по чл. 137, ал. 1 и издаване на удостоверение.Иска се отмяна на уведомителното писмо.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и иска отмяна на оспорения акт. Заявява претенция за присъждане на разноски по делото.Представя писмени бележки.

Ответникът - заместник – изпълнителния директор на ДФ, редовно и своевременно призован не се явява и не изпраща представител по делото.От същия, чрез юрк. Ц., е постъпила молба за даване ход на делото, като е изразено и становище по същество, претендирано е присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Представени са писмени бележки с изложени доводи за

неоснователност на жалбата.

СГП, редовно призована, не е изпратила представител за участие в производството по делото.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е подал заявление за подпомагане за кампания 2021г., с направление „Опазване на застрашени от изчезване местни породи, важни за селското стопанство“, като е заявил 156 броя животни, с код на дейност АК- 14- Опазване на застрашени от изчезване местни породи- овце, съгласно Приложение № 5 от Наредба № 7 от 24 февруари 2015 г. за прилагане на мярка 10 "Агроекология и климат" от програмата за развитие на селските райони за периода 2014 - 2020 г.

По заявлението за плащане са извършени административни проверки по чл. 37 от Закон за подпомагане на земеделските производители. Проверка на място не е осъществена.

В оспореното уведомително писмо (таблица „Оторизирани суми в лева по направление „Опазване на застрашени от изчезване местни породи, важни за селското стопанство“) е посочено, че 156- те броя животни са приети за недопустими за подпомагане, в резултат на което е налице наддеклариране, според АО.

В Уведомителното писмо е записано, че ДФЗ уведомява жалбоподателя за оторизирана субсидия по мярка 10“Агроекология и климат“ от П. 2014- 2020, съгласно подадено заявление за подпомагане в с УИН 22/270521/05375 за кампания 2021г. в размер на 0,00 лева, като в таблицата е посочено, че на жалбоподателя е наложена санкция, в резултат на наддеклариране, в размер на 6636,03лв.

В уведомителното писмо липсват каквито и да е съображения (фактически и правни) на какво се дължи недопустимостта за подпомагане.

След постъпване на жалбата срещу уведомителното писмо, ответникът е изготвил „ становище“ (л. 28 от делото), в което е посочил, че съгласно чл. 51 от ЗВМД животните подлежат на официална идентификация, а животновъдните обекти - на регистрация по реда на чл. 137. Съгласно §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД . Обн. –ДВ, бр.71 от 11 август 2020г., собствениците или ползвателите на животновъдни обекти, с изключение на животновъдните обекти - лични стопанства, за които към датата на влизането в сила на този закон не е издадено удостоверение за регистрация по чл. 137, ал. 6 и в които се отглеждат или са настанени животни, идентифицирани в системата по чл. 51, ал. 3, подават заявление за регистрация на животновъдния обект по чл. 137, ал. 1 в срок до 6 месеца от влизането в сила на този закон. Според записаното в „становището,, на ответника, се установявало, че животновъдният обект на жалбоподателя е имал регистрация по чл. 137 от Закона за ветеринарномедицинската дейност в периода 01.03.2020г. -14.02.2021г. и след това е регистриран на 14.06.2021г., което е след края на кампанията и след срока по §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД. Респ. на това се дължала „недопустимостта на животните“ .

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административна преписка, както и допълнително представените писмени доказателства.

В т.ч. по делото е прието като писмено доказателства писмо от БАБХ(л.22) в който документ е посочено, че на 23.09.2020г. жалбоподателят е подал заявление за регистрация на животновъдния обект, като на 14.06.2021г., след изпълнение на дадени предписания, ЖО е регистриран - с Удостоверение за регистрация №

1672/14.06.2021г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на оспорване по съдебен ред индивидуален административен акт, от лице, за което актът е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Обжалваната уведомително писмо е валиден административен акт. Съгласно § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП, "Разплащателна агенция" е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз. Според чл. 20а, ал. 1 и ал. 2 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" е изпълнителен директор на Разплащателната агенция, който организира и ръководи нейната дейност, и я представлява. Уведомителното писмо е издадено от заместник изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", на когото изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" е делегирал, на основание чл. 20а, ал.3 и ал.4 от ЗПЗП, правомощията си със Заповед № 03-РД/ 3203/24.07.2023г. (л.8 и сл. от делото). Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на делегираните му правомощия, поради което е валиден административен акт, респективно не е налице отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 1 от АПК. Този въпрос не е и спорен между страните.

Съдът счита, че в настоящия случай оспореното Уведомително писмо, макар да е издадено от компетентен административен орган и в предвидената писмена форма, липсват посочени фактически и правни основания за издаването му, формиращи мотивите на административния орган за произнасяне с акт с посоченото съдържание, което е в нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Изискване за законност на административния акт е неговата форма. Законодателят изрично и изчерпателно е посочил изискуемото съдържание на административния акт и неспазването на формата е самостоятелно основание за отмяната му.

В случая от съдържанието на атакуваното Уведомително писмо и наличната в него таблица може да се установи еднозначно единствено размерът на санкцията, но не може да се направи извод защо е са извършена, защо е прието че са недопустими за подпомагане въпросните животни. В него липсват ясни, конкретни и разбираемо посочени фактически основания, от които да става ясно, каква е волята на административния орган и защо с оспорения административен акт е постановен този именно краен резултат. Възприетата форма на уведомителното писмо не сочи конкретните за всеки случай относими правни норми с посочване на приложимите разпоредби и подвеждането им под съответните факти, за да може да се индивидуализира и извлече недвусмислено и разбираемо волята на административния орган и съображенията при прилагане на закона за всеки конкретен случай. Следва да

се посочи, че липсата на форма е липса на изискуемо от закона съдържание, което значително затруднява жалбоподателя да разбере какви са причините за отказа на оторизираната сума и пряко рефлектира върху правото му защита, което е нарушение на процесуалните правила. В тази връзка адресатът следва да знае точно кои от обстоятелствата от правния мир са довели до конкретното нарушение на съответните законови норми, респ. са обосנוвали санкцията.

Липсата на мотиви към първоначалния административен акт не съставлява съществено нарушение на закона и в случаите, при които по-горният административен орган е потвърдил акта, като е изложил съображения, позволяващи да се провери законосъобразността му при обжалването му по съдебен ред“. Липсващите мотиви, дължими от административния орган и то преди издаване, а не след издаване на административния акт, не могат да бъдат заместени впоследствие, защото излагане на мотиви впоследствие означава дописване на акта, което е недопустимо. В съответствие с Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най – късно до изпращането на жалбата срещу акта, в съпроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, и то изхождащ от същия орган. Отсъствието на мотиви поставя съда в невъзможност да упражни своя контрол за законосъобразност и съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, което прави акта незаконсъобразен. Непосочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на административния орган е порок във формата на акта и самостоятелно основание за неговата отмяна по чл. 146, т. 2 от АПК. Действително към съпроводителното писмо за изпращане на жалбата и административната преписка в съда е приложено становище на заместник изпълнителен директор на ДФЗ. В тази връзка настоящият съдебен състав изцяло споделя тезата на ВАС, застъпена с Решение № 6247/12.06.2023 г. по административно дело № 9967 / 2022 г., относима към настоящия казус “... Становището изхожда от издателя на оспорения административен акт, но то не може да санира липсата на мотиви в първоначалния административен акт, защото не е в процедура по обжалване пред по-горестоящия административен орган. Неправилно решаващият съд е приел, че с оглед на това становище административният акт следва да се приеме за надлежно мотивиран. Допълнително изложени мотиви, след издаване на акта, трябва да се доведат до знанието на адресата, което подпомага страната в избора на защитните средства и проверката за законосъобразност на акта. Излагането на мотиви към акта едва след сезирането на съда с жалба, както е в процесния случай, не може да се приеме, че изпълнява изискването за мотивираност на акта. Налице е съществено нарушение на правилата по мотивиране на уведомителното писмо, което е препятствало жалбоподателя да организира защитата си. В този смисъл Решение № 10244 от 14.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 2528/2022 г., Решение № 972 от 30.01.2023 г. на ВАС по адм. д. № 5715/2022 г....“.

По така изложените по-горе съображения съдът намира, че Уведомително писмо с изх. №02-220-6500/2525 от 06.02.2023г. на заместник – изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие“ следва да бъде отменено и делото да бъде върнато като преписка на административния орган за излагане на ясни и разбираеми мотиви.

Отделно, 6- месечният срок по §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД - обв.ДВ, бр.71 от 11 август 2020г., действително е изтекъл на 14.02.2021г., но съгласно писмо на БАБХ е подадено заявление по чл. 137 от ЗВМД за регистрация преди 14.02.2021г., а

именно на 23.09.2020г. След като жалбоподателят е изпълнил задължението си по закон в 6- месечния срок, то е без значение по- късно случилата се регистрация с издадено удостоверение № 1672. Разпоредбата на визирания §7 гласи – „Собствениците или ползвателите на животновъдни обекти, с изключение на животновъдните обекти - лични стопанства, за които към датата на влизането в сила на този закон не е издадено удостоверение за регистрация по чл. 137, ал. 6 и в които се отглеждат или са настанени животни, идентифицирани в системата по чл. 51, ал. 3, подават заявление за регистрация на животновъдния обект по чл. 137, ал. 1 в срок до 6 месеца от влизането в сила на този закон“.

В този смисъл, административният орган дължи мотиви с обсъждане и на това писмо на Българската агенция по безопасност на храните, имайки предвид датата на подаване на заявлението за регистрация на животновъдния обект - 23.09.2020г., както и действителния смисъл и съдържание на §7 от ЗР на ЗИД на ЗВМД - обв. ДВ, бр.71 / 2020 г.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Представени са надлежни доказателства за сторените разноски. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Съгласно приложения договор за правна помощ (л. 195) сумата от 2000 лева за адвокатски хонорар е заплатена в брой. Ответникът обаче е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. С оглед материалния интерес по делото за адвокатското възнаграждение е приложима нормата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Според съда възражението за прекомерност е основателно. Възнаграждението следва да се редуцира до минимума по посочените разпоредби, а именно 963,60 лева , тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с другите дела от този вид и като се има предвид проведеното едно открито съдебно заседание в което са събрани доказателствата. При това положение на жалбоподателя следва да се присъдят разноски общо в размер на 973, 60 лева, от които – 10 лева за държавна такса и 963,60 лева за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. Д. с ЕГН: [ЕГН], Уведомително писмо с изх. № 02-220-6500/2525 от 06.02.2023г. на заместник – изпълнителния директор на ДФЗ.

ИЗПРАЩА преписката на заместник изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], за ново произнасяне съобразно дадените указания в мотивите към решението, по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" – [населено място], ДА ЗАПЛАТИ на Д. А. Д. с ЕГН: [ЕГН] направените по делото разноси в размер на 973, 60 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от неговото съобщаване на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: